

Beste broeders en zusters, beste mensen,

Mag ik iets delen? Een tijdje geleden voelde ik me somber. Het was toen de inzamelingsactie van Giro 555 plaatsvond voor slachtoffers van het conflict in Israël en Palestina. Ik was en ben nog steeds geraakt door het lijden daar. Toen de actie van Giro 555 werd aangekondigd werd ik hoopvol. Wat een mooi initiatief om ons nationaal in te zetten tegen dit lijden. Toch bleef er bij mij ook een bittere nasmaak hangen. Want tijdens de aankondiging op tv en op sociale media voelde ik door verschillende soorten reacties helemaal geen hoop. Ik noem er twee.

Een eerste soort reacties van mensen op de actie van Giro 555 was kritiek. De actie was namelijk zowel gericht op hulp voor Israël als Palestina. Dit riep weerstand op bij wie één duidelijke kant kiezen en die als enige waarheid bestempelen. De ander wordt dan enkel gezien als kwaadaardig. Dit noemen we ook wel demonisering. Bij demonisering is er geen oog voor het lijden van de andere partij. Dit is niets in vergelijking met het grote lijden dat deze groep teweegbrengt bij anderen.

Een tweede soort reacties van mensen op de actie van Giro 555 was onverschilligheid. Dit zijn gedachtes als 'hulp wordt al zo lang tegengehouden. Het conflict is zo gecompliceerd en er komt geen einde aan. Doneren heeft toch geen zin'. Ook bij zo'n reactie wordt er geen poging gedaan om iets te doen aan het lijden. En ook bij zo'n reactie miste ik de hoop.

Ik begrijp waar deze twee houdingen vandaan komen, maar toch wringen ze bij mij. In deze gevoelens voel ik me gehoord door de profeet Johannes.

Net als wij leefde Johannes in een tijd vol met mensen met veel macht die allemaal andere dingen te vertellen hebben, van de Romeinse bestuurder Herodes tot de priesters Annas en Kefas. En ook in die tijd vroegen mensen zich af 'waar moet ik in geloven?', 'wat moet ik doen?' en 'heeft wat ik doe wel zin?'. Mensen kwamen naar Johannes omdat hij wijsheid uitstraalde. Hij was wat we nu misschien een 'influencer' of 'YouTuber' zouden noemen, iemand die iets te vertellen heeft. De mensen die naar hem toekwam hoopten dat Johannes het verlossende antwoord zouden geven op hun vragen. En dat ze - misschien door zich te laten dopen - leerden wat ze van alles wat er om hen heen gebeurt, alle chaos, moesten vinden. Maar Johannes was helemaal niet bezig met wat hij van dingen moet vinden. Nee, tot inkeer komen is voor hem oog hebben voor het lijden, zien wat er gedaan kan worden, wat er gedaan *moet* worden. En hij wees de mensen meteen op hoe zij, vanuit hun concrete situatie, in actie kunnen komen tegen lijden en onrecht in de wereld.

Tot inkeer komen is niet in weerstand of onverschilligheid blijven hangen maar in beweging komen. Dit zie ik ook heel mooi in het verhaal van Maria van Tira mi su. Tira mi su begon toen Maria werd geraakt door een kind dat in de kou zonder jas naar school ging. Ze dacht geen moment na en sprong meteen in beweging om een jas voor het kind te vinden. Ze was helemaal niet bezig met wat ze vond van de ouders van dit kind of dat dit wel eerlijk was tegenover andere kinderen die geen jas van haar kregen. Het enige wat er door haar hoofd ging was: ik moet iets doen tegen dit lijden. En met dit ene

gebaar ontstond een initiatief waar momenteel ontzettend veel mensen - ongeacht wie ze zijn, waar ze vandaan komen en hoeveel geld ze hebben - mee worden geholpen. Laten we, net als Maria en de medewerkers van Tira mi su, niet gericht zijn op wat er niet kan, maar wat we wel kunnen doen. En dat is precies wat ontzettend veel mensen hebben gedaan die samen ruim 21 miljoen euro hebben ingezameld voor het lijden in Israël en Palestina. Laten we ons, net als Maria en al deze mensen, richten op hoop.